

Chương XIII: Ủy ban đăng ký phù thủy gốc Muggle

Translated by no_name, edited by Johnny Ngô và Đỗ hơi.

“À, Mafalda!” , mụ Umbridge nói, nhìn Hermione. “Travers gửi cô đến phải không?”

“V-vâng”, Hermione nói bằng giọng the thé.

“Được, cô sẽ làm tốt đấy.” Mụ Umbridge nói với vị pháp sư mặc áo choàng đen và vàng. “Đây là cách vấn đề đó được giải quyết. Thưa ngài Bộ trưởng, giờ Mafalda đã đến để ghi chép biên bản, chúng tôi có thể bắt đầu ngay lập tức.” Mụ tra trong bìa hồ sơ. “Hôm nay có mười người và một trong số họ là vợ của một nhân viên trong Bộ! Chắc chắn...ngay tại đây, tổng hành dinh của Bộ!” Mụ bước vào thang máy sát bên Hermione, và hai pháp sư đang lắng nghe cuộc nói chuyện của mụ với ông Bộ trưởng cũng thế. “Chúng ta sẽ đi thẳng xuống, Mafalda, cô sẽ thấy mọi thứ mình cần trong phòng xử án. Chào buổi sáng, Albert, anh không ra à?”

“Có chứ, tất nhiên,” Harry nói bằng giọng trầm trầm của Runcorn.

Harry bước ra ngoài. Tấm cửa lưới bằng vàng đóng lại leng keng sau lưng nó. Ngoài vai lại, Harry thấy khuôn mặt lo âu của Hermione dần bị che khuất, một bên cô nàng là một pháp sư cao lêu nghêu, còn ngang vai là cái nơ cột tóc bằng nhung của mụ Umbridge.

“Điều gì khiến anh đến đây vậy, Runcorn?” vị tân Bộ trưởng Pháp thuật hỏi. Mái tóc và chòm râu dài, đen của ông ta đã đốm bạc, cái trán bự chảng nhô ra phía trước như muốn che khuất đôi mắt lấp lánh, làm Harry liên tưởng đến một con cua đang lò dò nhìn ra ngoài từ bên dưới một tảng đá.

“Tôi cần nói nhanh vài lời với,” Harry lưỡng lự trong giây lát, “Arthur Weasley. Có ai đó bảo ông ta ở trên tầng một.”

“À,” Plum Thicknesse nói. “Ông ta đã bị bắt gặp liên lạc với Kẻ bị truy nã nào đó phải không?”

“Không,” Harry đáp, cổ họng khô lại. “Không, không phải thế.”

“Vậy à. Đó chỉ còn là vấn đề thời gian thôi,” Thicknesse nói. “Đối với tôi, những kẻ phản bội dòng dõi cũng tệ hại như lũ Máu bùn. Một ngày tốt lành nhé, Runcorn.”

“Ngài cũng thế, Bộ trưởng.”

Harry nhìn Thicknesse bước ra xa dọc theo hành lang trải thảm dày. Khi ông ta đã mất hút, Harry lôi Áo khoác Tầng hình ra từ cái áo choàng đen nặng chịch của nó, choàng qua người, bắt đầu đi dọc hành lang theo lối ngược lại. Do Runcorn quá cao nên Harry phải khom người xuống để che bàn chân to bè của nó.

Con hoảng loạn bỗng còn cào trong bao tử Harry. Khi đi qua không biết bao nhiêu cánh cửa gỗ sáng lờ mờ, trên mỗi cái đều có một tấm biển nhỏ ghi tên chủ nhân căn phòng và chức vụ, Harry cảm thấy dường như vẻ quyền uy, sự phức tạp và bất khả xâm phạm của Bộ đang đè nặng lên nó, dường như kế hoạch mà nó, Ron và Hermione đã tốn bao công sức dựng lên suốt bốn tuần qua giờ nghe trê con một cách nực cười. Chúng đã cố hết sức lọt vào để không bị phát hiện, chúng chưa hề suy nghĩ về việc phải làm gì nếu bị tách riêng ra. Hermione thì đang bị mắc kẹt với mớ biên bản tòa án, chắc cũng phải kéo dài hàng giờ; Ron đang vật lộn với những bùa chú mà Harry biết rằng vượt ngoài khả năng cậu ta, sự tự do của một người phụ nữ đang nằm trong tay Ron, và nó, Harry, đang lang thang ở tầng trên cùng khi biết chắc con môi của nó vừa mới xuống dưới trong thang máy.

Nó ngừng bước, đứng dựa vào tường, và vắt óc suy nghĩ xem phải làm gì. Sự im lặng đè nặng lên nó: Không hề có tiếng ồn ào nói chuyện hay tiếng bước chân ở nơi đây. Hành lang trải thảm tím lặng tờ như thể đã bị ai đó ém bùa Ủ tai (*Muffliato* – ND).

Văn phòng mụ ta chỉ ở đâu đây thôi, Harry nghĩ.

Dường như không thể có việc mụ Umbridge giữ trang sức của mụ trong văn phòng, tuy nhiên sẽ thật ngốc nghếch nếu không thử tìm kiếm. Do đó nó lại tiếp tục đi dọc theo hành lang, không thấy ai ngoại trừ một pháp sư cau mày thì thầm chỉ dẫn cho cây bút lông ngỗng lơ lửng trước mặt ông ta viết nguệch ngoạc vào một cuộn giấy da.

Tập trung vào những cái tên trên các cánh cửa, Harry rẽ qua một khúc quanh. Đi được nửa đường dọc hành lang tiếp theo, nó đến một khoảng rộng lớn, nơi cỡ một tá phù thủy đang ngồi theo hàng ở những chiếc bàn nhỏ trông không khác gì những cái bàn học sinh, mặc dù trông chúng bóng láng và không có những nét graffiti nguệch ngoạc. Harry dừng lại xem, vì hiệu ứng của việc họ đang làm rất mê hoặc. Đám người cùng vẩy và xoay đũa phép một cách đồng loạt, và những ô giấy hình vuông bay khắp nơi như những cánh diều hồng. Sau vài giây Harry nhận ra rằng động tác này được lặp lại nhịp nhàng, và những tờ giấy đều có cùng hình dạng; sau đó vài giây nữa nó mới biết những gì đang xảy ra là quá trình tạo thành những tập sách mỏng – những tờ giấy vuông chính là những trang sách mà sau khi tập hợp lại, rơi thành từng xấp ngăn nắp bên cạnh các phù thủy.

Harry rón rén lại gần, những nhân viên tuy đang tập trung vào công việc nhưng nó nghi họ đã để ý thấy dấu chân đè lên thảm. Nó rút nhẹ một tập sách hoàn chỉnh trong mớ sách kê bên một bà phù thủy. Nó liền đọc thử bên dưới Áo khoác tầng hình. Trên cái bìa màu hồng là tựa đề màu vàng:

MÁU BÙN

và những Hiểm Họa mang đến cho xã hội Thuần Chủng yên bình

Bên dưới dòng tựa là hình một bông hồng bị xiết chặt bởi một nhánh cỏ dại có răng nanh đang cau có, giữa những cánh hoa là một khuôn mặt béo núc đang cười toe toét. Không có tên tác giả trên tập sách, nhưng một lần nữa những vết sẹo trên tay phải nó bỗng ngứa ran. Một phù thủy trẻ kế bên đã xác nhận mối nghi ngờ của nó khi cô ta nói, trong lúc vẫn đang vẫy và xoay đĩa thần, “Chẳng lẽ mù phù thủy già đó tra hỏi những người Máu bùn suốt sao?”

“Cẩn thận đấy,” vị pháp sư kế bên nói, liếc nhìn xung quanh một cách lo lắng; một trang giấy của ông ta trượt xuống sàn nhà.

“Gì cơ, chẳng lẽ bây giờ ngoài con mắt phép ra mù ta còn có một đôi tai ma thuật nữa à?”

Cô ta liếc nhìn về phía cánh cửa sáng bằng gỗ gụ trước mặt khoảng trống chật kín những người làm sách; Harry nhìn theo, và cơn giận dữ bỗng sôi trào trong lòng nó như một con rắn đang lồng lên. Ở chỗ mà trên cửa của người Muggle thường có một cái lỗ nhỏ là một con mắt to tròn với móng mắt màu xanh sáng được ép chặt vào lớp gỗ – một con mắt quen thuộc đến ngỡ ngàng với những ai từng biết Alastor Moody.

Trong tích tắc Harry quên mất nơi nó đang đứng, và nhiệm vụ nó phải làm: Thậm chí nó cũng quên bég là mình đang tàng hình. Nó bước thật mau về phía cánh cửa để xem xét con mắt. Nó không hề động đậy. Nó nhìn chăm chăm lên trên, tê liệt. Tấm biển bên dưới cánh cửa dè:

Dolores Umbridge

THỨ TRƯỞNG TỐI CAO CỦA BỘ PHÁP THUẬT

Bên dưới nữa là một tấm biển mới hơn:

CHỦ TỊCH ỦY BAN ĐĂNG KÝ PHÙ THỦY GỐC MUGGLE

Harry quay lại phía những người làm sách: Mặc dù họ đang chăm chú làm việc, nó chắc rằng họ sẽ để ý nếu cửa một căn phòng trống bỗng dựng mở ra trước mặt họ. Do đó nó rút trong túi ra một vật kì quặc có những cái chân vung vẩy, và một cái sừng hình củ bằng cao su làm thân. Nó đặt cái Ngòi nổ Chăng bẫy (Decoy Detonator) lên sàn nhà.

Ngay lập tức cái Ngòi nổ chạy vụt qua chân của những phù thủy và pháp sư trước mặt Harry. Sau đó một lát, trong lúc Harry đang đứng đợi với bàn tay để sẵn trên nắm đấm cửa, một tiếng nổ lớn vang lên, từ góc nào đó một luồng khói cay xè cuộn cuộn dâng cao. Cô phù thủy trẻ ở hàng đầu hét lớn: Những tờ giấy hồng bay khắp nơi trong khi cô ta và người bạn nhảy căng lên, nhìn quanh tìm nguồn gốc của vụ nổ. Harry vịn tay nắm cửa, bước vào phòng của mụ Umbridge và đóng cửa lại.

Nó có cảm giác như vừa trở lại quá khứ. Nơi đây trông giống y chang văn phòng của mụ ta ở Hogwarts: những tấm vải viền ren, khăn lót và hoa khô tràn ngập khắp nơi. Những bức tường treo những chiếc đĩa trang trí như thuở nào, trên mỗi cái là hình một bé mèo con mang ruy băng màu mè, trông đã ngả màu, nô đùa nhảy nhót vô tư với một sự xinh xắn phát bệnh. Trên bàn trái một tấm khăn hoa hòe viền ren. Đằng sau con mắt của Mắt–điên có một dụng cụ trông như kính viễn vọng giúp mụ dò xét những người bên ngoài. Harry nhìn vào cái kính và thấy họ đang tụ tập xung quanh cái Ngòi nổ chằng bẫy. Nó giật mạnh cái kính ra khỏi cánh cửa, để lại một lỗ hồng, lấy con mắt ra khỏi kính và bỏ vào túi. Sau đó nó quay lại đối diện căn phòng lần nữa, giờ đưa phép lên, thì thầm: “*Accio mẽ đay*”.

Không có gì xảy ra, nhưng nó cũng không mong đợi điều gì xảy ra; chắc hẳn mụ Umbridge đã biết tất cả những thứ bùa yểm và thần chú bảo vệ. Do đó nó vội đến đằng sau cái bàn của mụ, mở tất cả các ngăn kéo. Nó chỉ thấy bút lông ngỗng, những cuốn sổ ghi chép và những cuộn băng ma thuật; những cái kẹp giấy bị yểm bùa cuộn lại như con rắn đã bị đập trở lại; một một cái hộp nhỏ cầu kì có viền ren đầy những nơ kẹp tóc, nhưng không hề có dấu hiệu của chiếc mẽ đay.

Có một tủ hồ sơ đằng sau cái bàn: Harry nhào đến khám xét nó. Giống như cái tủ của thầy giám thị Filch ở Hogwarts, nó đầy những xấp tài liệu, mỗi cái đều được dán nhãn ghi tên. Đến khi dò tới ngăn kéo dưới cùng mới có một thứ làm Harry quên đi việc tìm kiếm: hồ sơ của ông Weasley.

Nó liền kéo ra đọc.

Arthur Weasley

Nguồn gốc:	Thuần chủng, nhưng có tư tưởng ủng hộ Muggle không thể chấp nhận. Thành viên Hội Phượng hoàng.
Gia đình	Vợ (thuần chủng), bảy con, hai đứa nhỏ nhất đang học tại Hogwarts. Ghi chú: con trai út hiện ở nhà, bệnh nặng, Thanh tra Bộ đã xác nhận.
Tình trạng an ninh:	BỊ THEO DÕI. Mọi hành vi đều bị giám sát. Rất có khả năng Kẻ bị truy nã số Một sẽ liên lạc (đã ở với gia đình Weasley trước đây)

“Kẻ bị truy nã số Một”, Harry lẩm bẩm khi nó đặt hồ sơ ông Weasley lại chỗ cũ và đóng ngăn kéo lại. Nó có thể đoán đó là ai, và điều này đã được xác nhận: khi nó đứng dậy, liếc nhìn khắp phòng để tìm những chỗ ẩn giấu khác thì bắt gặp một tấm áp phích hình chính nó trên tường, với dòng chữ “Kẻ bị truy nã số Một” trước ngực. Một ghi chú nhỏ màu hồng đính kèm có hình con mèo ở phía góc. Harry lại gần đọc thì thấy mẹ Umbridge đã viết: “*Phải bị trừng phạt*”.

Tức giận hơn bao giờ hết, nó đi dò tìm dưới đáy những cái bình và giỏ hoa khô, nhưng không hề ngạc nhiên tí nào rằng chiếc mê đay không ở đó. Nó nhìn quét khắp phòng lần cuối, tìm bổng nảy lên. Cụ Dumbledore đang liếc nhìn nó từ một cái gương hình chữ nhật dựng trên kệ sách kế bên bàn.

Harry chạy ngang phòng đến vò lấy vật kia, lúc ấy nó mới nhận ra đó không phải là một chiếc gương. Cụ Dumbledore đang mỉm cười đăm chiêu từ trang bìa của cuốn sách bóng loáng. Harry đã không nhận ra ngay nét chữ màu xanh uốn lượn quanh cái nón của cụ – *Cuộc đời và Sự đối trá của Albus Dumbledore* – cũng như dòng chữ nhỏ hơn quanh ngực cụ: “Rita Skeeter – tác giả từng thành công vang dội với cuốn *Armando Dippet: Vị hiệu trưởng hay Tên khờ?*”

Harry mở đại một trang bất kì và thấy một tấm ảnh chiếm trọn trang ấy có hình hai cậu thiếu niên đang cười rữ rượi, tay khoác vai nhau. Dumbledore, lúc bấy giờ tóc dài đến khuỷu tay, để một hàng râu nhỏ nhắc Harry nhớ đến hàng râu trên cằm Krum từng làm Ron khó chịu. Cậu thiếu niên đang cười phá lên thích thú bên cạnh Dumbledore nhìn cụ với cái nhìn hân hoan dữ dội. Mái tóc vàng óng của cậu ta kết thành những lọn xoắn dài đến vai. Harry thắc mắc không biết đó có phải là ông Doge hồi còn trẻ hay không, nhưng trước khi nó kịp xem dòng ghi chú thì bỗng cửa phòng mở ra.

Nếu Thicknesse không ngoái lại phía sau lại khi mở cửa thì Harry đã không có đủ thời gian để kéo Áo khoác Tàng hình lên che người. Tuy nhiên nó nghĩ lão Thicknesse đã thoáng thấy cử động của nó, vì trong khoảnh khắc ông ta đứng yên, liếc nhìn tò mò vào nơi mà Harry vừa biến mất. Có lẽ cho rằng cái mà mình vừa

nhìn thấy là Dumbledore đang gãi mũi trên bìa sách – vì Harry đã nhanh chóng để nó lại trên kệ – cuối cùng Thicknesse đi đến bên cái bàn và chỉ đũa thần vào cây bút lông ngỗng đang để sẵn trong lọ mực. Nó nhảy ra ngoài, hí hoáy viết lại mẫu tin nhắn cho mẹ Umbridge. Từ từ chậm rãi, hầu như không dám thở, Harry bước ra ngoài căn phòng.

Những người làm sách vẫn đang vây quanh những gì còn sót lại của cái Ngòi nổ chẳng bẫy. Nó vẫn tiếp tục rúc lên yếu ớt khi đang bốc khói. Harry vội lao ra ngoài hành lang, nó nghe một phù thủy trẻ nói: “Tôi dám cá thứ này lên ra đây từ Phòng thí nghiệm bùa chú, họ thật bất cẩn, còn nhớ con vệt chứa độc chứ?”

Chạy nhanh về phía thang máy, Harry suy tính những việc nó nên làm. Chiếc mê đay có vẻ như không ở trong Bộ, và không thể ém mẹ Umbridge khai ra nơi cất giấu khi mà mẹ đang ngồi trong phòng xử án đông nghẹt người. Ưu tiên hiện nay của chúng là phải rời khỏi Bộ trước khi bị phát hiện, và thử lại vào một dịp khác. Việc đầu tiên nó phải làm là đi tìm Ron, sau đó tìm cách giải thoát Hermione khỏi phòng xử án.

Thang máy trống không khi dừng trước mặt Harry. Nó nhảy vào, còi Áo tàng hình ra khi thang máy đi xuống. Trước vui mừng kinh khủng của nó, Ron bước vào, khi thang máy tạm dừng ở tầng hai, người ướt nhep, đôi mắt đờ đẫn.

“Ch–chào buổi sáng,” nó lắp bắp với Harry khi thang máy bắt đầu chuyển động.

“Ron, mình, Harry đây!”

“Harry! Quý thần ơi, mình quên bémng trông cậu thế nào rồi – sao Hermione không đi cùng cậu?”

“Cậu ấy phải xuống tòa án với mẹ Umbridge, không thể từ chối được, và —”

Trước khi Harry kịp dứt lời thì thang máy dừng lại một lần nữa. Cửa mở ra và ông Weasley bước vào, đang nói chuyện với một bà phù thủy lớn tuổi hơn. Tóc bà này chải cao đến nỗi trông như một cái tổ kiến.

“...tôi khá hiểu chị đang nói gì, Wakanda, nhưng e là tôi không thể đứng về phe —”

Ông Weasley sững lại khi thấy Harry. Thật lạ khi thấy ông ấy nhìn nó với sự khó chịu như vậy. Cửa thang máy đóng lại và bốn người họ đi xuống lần nữa.

“Ồ, chào Reg,” ông Weasley nói, nhìn vào cái áo chùng ướt đẫm đang rò nước của Ron. “Hôm nay vợ anh bị thẩm tra phải không? Ừm... chuyện gì xảy ra với anh vậy? Sao anh ướt thế?”

“Phòng Yaxley có mưa,” Ron nói. Cậu ấy nhìn qua vai ông Weasley, và Harry chắc rằng cậu ta sợ ông ấy sẽ nhận ra nếu hai cha con nhìn thẳng vào mắt nhau. “Tôi không giải quyết được nên họ bảo tôi đi kêu Bernie – Pillsworth, hình như họ nói –“

“À, dạo này có rất nhiều văn phòng bị mưa,” ông Weasley nói. “Anh thử dùng Rút đi Thần tốc chưa? Nó hiệu nghiệm với Bletchley đấy.”

“Rút lui Thần tốc?” Ron thì thào. “Chưa, tôi chưa thử. Cảm ơn b... – ý tôi là cảm ơn, Arthur.”

Cửa thang máy mở ra; bà phù thủy lớn tuổi với mái tóc như tổ kiến bước ra ngoài, Ron cũng đã lao ra. Harry định ra theo nhưng lối đi bị chặn lại khi Percy Weasley xông vào thang máy, chúi mũi vào xấp giấy mà anh ta đang đọc.

Mãi đến khi cánh cửa leng keng đóng lại Percy mới nhận ra anh ta đang ở trong thang máy cùng ba mình. Anh ta ngược lên, trông thấy ông Weasley, mặt đỏ bừng, rời thang máy ngay lần tiếp theo nó mở cửa. Harry tính bước ra ngoài nhưng lần này nó bị chặn lại bởi cánh tay của ông Weasley.

“Đợi chút đã, Runcorn.”

Cửa thang máy đóng lại và khi họ đi xuống một tầng nữa, ông Weasley nói, “Nghe nói anh có thông tin về Dirk Cresswell.”

Harry có cảm giác cơn giận của ông Weasley không kém đi từ lúc chạm trán chớp nhoáng với Percy. Nó quyết định nên giả đò là tốt nhất.

“Gì cơ?” nó nói.

“Đừng giả vờ, Runcorn,” ông Weasley nói một cách giận dữ. “Anh đang theo dõi người phù thủy làm giả gia phả đấy đúng không?”

“Tôi – nếu tôi làm thế thì sao?” Harry nói.

“Dirk Cresswell là một phù thủy thuần chủng gấp mười lần mày đấy.” Ông Weasley khe khẽ gầm gừ, khi thang máy xuống thấp hơn nữa. “Và nếu anh ấy sống sót khỏi Azkaban, mày sẽ phải trả lời anh ta, đó là chưa nói đến vợ con và bạn bè của anh ta –“

“Arthur,” Harry ngắt lời, “anh có biết là anh đang bị theo dõi không?”

“Đó là một lời đe dọa ư, Runcorn?” ông Weasley nói lớn.

“Không,” Harry nói, “đó là sự thật! Họ đang theo dõi từng cử chỉ của anh–“

Cửa thang máy lại mở. Họ đã đến hành lang Vành Tai. Ông Weasley nhìn Harry đầy khinh miệt và bước ra khỏi thang máy. Harry đứng đó, khẽ run lên. Nó ước rằng mình đã giả dạng người khác ngoài Runcorn... Cửa thang máy leng keng đóng lại.

Harry lấy Áo tàng hình ra khoác lên người. Nó sẽ cố tự mình giải thoát Hermione khi Ron đang xử lí căn phòng có ma. Khi cửa mở, nó bước ra một hành lang đá lập lòe ánh đuốc hoàn toàn khác với hành lang lát gỗ trải thảm phía trên. Trong khi bước đi Harry khẽ rùng mình, trông về phía cánh cửa đen đằng xa – lối vào sở Cơ Mật.

Nó tiếp tục lao đi, đích đến không phải là cánh cửa đen mà là lối đi thông với cầu thang xuống phòng xử án – theo trí nhớ của nó nằm ở bên trái. Đầu óc nó vật lộn với những khả năng có thể xảy ra khi xuống dưới: Nó còn một cặp Ngòi nổ chẳng bẫy; nhưng có lẽ tốt hơn hết là chỉ gõ cửa bước vào với bộ dạng Runcorn, và xin được nói vài lời với Mafalda chẳng? Tất nhiên nó không biết liệu Runcorn có đủ quan trọng để làm việc này hay không, và nếu có được đi nữa, việc Hermione không quay lại sẽ dẫn đến một cuộc tìm kiếm trước khi chúng kịp ra khỏi Bộ...

Mãi suy nghĩ, nó không kịp nhận ra ngay cái lạnh buốt khác thường đang luồn qua người, như thể nó đang rơi vào cõi sương mù. Cứ sau mỗi bước đi không khí lại lạnh hơn, cái lạnh tràn xuống cổ họng, xé toang cuống phổi. Rồi nó cảm thấy sự tuyệt vọng xâm chiếm và ngày càng lấn át trong tâm hồn nó...

Lũ giám ngục, nó nghĩ.

Sau khi đến được chân cầu thang, nhìn qua phải, Harry thấy một cảnh tượng thật khủng khiếp. Hành lang tối hù bên ngoài phòng xử án đầy những sinh vật cao lớn, mang áo trùm đầu màu đen, khuôn mặt hoàn toàn bị che khuất, hơi thở rời rạc của chúng là âm thanh độc nhất nơi đây. Những phù thủy xuất thân Muggle bị đưa đến để thẩm tra ngòi lộn xộn trên những chiếc ghế gỗ dài, ai trông cũng sững sờ và run lẩy bẩy. Đa số bọn họ đang lấy tay che mặt, có lẽ là do bản năng, cố gắng tự bảo vệ mình trước những cái miệng háu ăn của bọn Giám ngục. Vài người có người thân đi kèm, những người còn lại ngồi đơn độc. Bọn Giám ngục lượn lờ trước mặt họ, và sự giá lạnh, nỗi tuyệt vọng đè lên Harry như một lời nguyền...

Hãy chống lại, nó nói với bản thân, nhưng nếu gọi thần Hộ mệnh tại đây nó sẽ bị phát hiện ngay lập tức. Vì thế nó cố hết sức bước lên phía trước thật nhẹ nhàng, cứ mỗi bước đi nó lại cảm thấy sự tê liệt tràn ngập khắp đầu óc, nhưng nó cố nghĩ về Hermione và Ron, những người bạn đang cần nó.

Đi qua những sinh vật đen cao lêu nghêu quả là một việc khủng khiếp: Những khuôn mặt không có mắt ẩn bên dưới lớp mặt nạ bỗng nhiên quay lại khi nó băng qua, và nó chắc rằng chúng đã cảm thấy nó, cảm nhận được sự tồn tại của một con người vẫn còn những hy vọng, vẫn còn có thể chống chọi.

Và rồi, giữa sự lặng thinh như tờ giấy, đột ngột một cánh cửa của căn ngục bên trái hành lang bị hất toang ra và những tiếng hét vang dội khắp nơi.

“Không, không, tôi là phù thủy lai, phù thủy lai, tôi nói rồi mà! Cha tôi là phù thủy, đó là sự thật, tìm lại đi, Arkie Alderton, ông ấy là một người thiết kế chổi nổi tiếng, hãy tra lại đi, tôi nói rồi mà – bỏ tay ra, bỏ tay ra —”

“Đây là lời cảnh cáo cuối cùng,” mẹ Umbridge nói bằng một cái giọng nhẹ nhàng tỏm lợm, đã được phù phép cho to lên để có thể lấn át tiếng hét tuyệt vọng của người đàn ông. “Nếu ông kháng cự, ông sẽ phải chịu hình phạt Nụ hôn Giám ngục.”

Tiếng hét dần lắng xuống, nhưng tiếng nức nở vẫn vang vọng ra hành lang.

“Đưa hắn đi,” Umbridge nói.

Hai tên Giám ngục xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng xử án, bàn tay thối rữa, ghê tởm của chúng nắm chặt cánh tay của vị pháp sư đã choáng váng. Chúng lướt ra ngoài hành lang với ông ta, bóng đen của chúng như muốn nuốt trọn người đàn ông.

“Tiếp theo — Mary Cattermole,” Umbridge gọi.

Một người phụ nữ nhỏ bé đứng lên, toàn thân run rẩy. Bà ta mặc áo chùng đơn sơ, mái tóc đen búi lại mượt mà thành bó. Khuôn mặt bà ta như không còn giọt máu nào. Khi người phụ nữ bước ngang qua lũ Giám ngục, Harry thấy bà ta run bắn lên.

Nó hành động theo bản năng, không hề dự tính, vì nó không thể để bà ta bước vào căn hầm một mình: Khi cửa vừa bắt đầu khép lại, nó lướt vào trong theo sau người phụ nữ.

Nơi này không giống căn phòng mà lúc trước nó từng bị thăm vắn vì sử dụng pháp thuật sai qui định. Căn phòng này nhỏ hơn nhiều, mặc dù trần nhà khá cao gây ra cảm giác ghê sợ như là bị giam hãm dưới một cái giếng sâu.

Trong đây có nhiều giám ngục hơn bên ngoài, lan toả không khí giá lạnh khắp nơi; chúng đứng như những tên lính gác không mặt mũi ở góc phòng, cách xa nơi bực cao. Tại đây, sau hàng lan can, mẹ Umbridge đang ngồi, với Yaxley ở một bên, Hermione – trông cũng trắng bệch như bà Cattermole – ngồi ở bên kia. Ở phía dưới bực, một con mèo lông xù sáng bành bạc đang đi thò thân lên xuống liên tục, và Harry nhận ra rằng nó ở đó để bảo vệ những công tố viên khỏi sự tuyệt vọng gây ra bởi lũ giám ngục: Chỉ những người bị khởi tố mới phải chịu đựng, không phải bên công tố.

“Ngồi xuống,” mẹ Umbridge nói bằng giọng nhẹ nhàng ngọt xót.

Bà Cattermole lưỡng lự tiến đến một chiếc ghế ở giữa phòng bên dưới bục cao. Khi bà đã ngồi xuống, những sợi dây xích bay leng keng từ tay ghế ra buộc bà ta lại.

“Bà là Mary Elizabeth Cattermole?” Umbridge hỏi.

Bà Cattermole gật đầu run rẩy.

“Kết hôn với Reginald Cattermole ở Sở Bảo Trì pháp thuật?”

Bà Cattermole bật khóc nức nở.

“Không biết ông ấy đâu rồi, lẽ ra ông ấy phải gặp tôi ở đây chứ!”

Umbridge không thèm để ý.

“Mẹ của Maisie, Ellie và Alfred Cattermole?”

Bà Cattermole nức nở hơn bao giờ hết.

“Chúng nó sợ lắm, chúng nghĩ tôi sẽ không thể trở về —”

“Thứ lỗi cho,” Yaxley nói to. “Những đứa con của lũ Máu bùn không khiến chúng tao thương cảm đâu.”

Tiếng nức nở của bà Cattermole đã che đi tiếng bước chân của Harry khi nó tiến về phía những bậc thềm dẫn lên trên bục. Khi đi ngang qua chỗ con mèo Hộ mệnh đang tuần tra, nó bỗng cảm thấy một sự thay đổi nhiệt độ: Nơi đây thật âm cúng và dễ chịu. Nó chắc rằng con mèo là thần Hộ mệnh của mẹ Umbridge, và nó sáng rực rỡ vì mẹ đang rất hạnh phúc, tại đây, trong môi trường của mẹ, duy trì những điều luật xuyên tạc mà mẹ đã góp phần viết ra. Hết sức từ từ và cẩn thận, nó len theo bục ra phía sau mẹ Umbridge, Yaxley, và Hermione. Nó sợ sẽ làm Hermione nảy lên. Nó nghĩ sẽ ém bùa Ủ tai lên mẹ Umbridge và Yaxley, nhưng ngay cả thì thầm thần chú cũng có thể khiến Hermione giật mình. Thế rồi mẹ Umbridge lên giọng thẩm tra bà Cattermole, và Harry đã tóm ngay lấy cơ hội.

“Mình đang ở phía sau cậu,” nó khẽ thì thầm vào tai Hermione.

Đúng như nó nghĩ, Hermione đã giật bắn lên, suýt nữa làm lật nhào lọ mực mà cô nàng phải dùng để ghi lại buổi thẩm vấn, nhưng cả mẹ Umbridge lẫn Yaxley do đều đang tập trung vào bà Cattermole nên không ai để ý chuyện này.

“Đứa thần của bà đã được giữ lại khi bà đến Bộ hôm nay, bà Cattermole,” Umbridge đang nói. “Tám inch ba phần tư, gỗ anh đào, lông bạch kì mã. Bà có nhận ra chứ?”

Bà Cattermole gật đầu, lấy tay áo lau nước mắt.

“Bà có thể vui lòng cho chúng tôi biết bà đã lấy cây đũa phép này từ phù thủy nào?”

“L–lấy ư?” bà Cattermole nức nở. “Tôi không l–lấy nó từ ai hết. Tôi m–mua nó năm mười một tuổi. Nó–nó–nó đã chọn tôi.”

Bà ta than khóc thảm thiết hơn bao giờ hết.

Umbridge cười nhẹ nhàng, yếu điệu khiến cho Harry muốn tấn công mẹ ngay. Mẹ cúi lên phía lan can để quan sát nạn nhân rõ hơn, và có cái gì đó bằng vàng cũng lắc lư theo, đu đưa về phía trước: cái mè đay.

Hermione cũng nhìn thấy; cô bé khẽ rít lên, nhưng Umbridge và Yaxley, còn đang mãi chăm chú vào con môi, không nghe thấy gì khác.

“Không,” Umbridge nói, “không, tôi không nghĩ thế, bà Cattermole. Đũa phép chỉ chọn phù thủy. Bà không phải là phù thủy. Tại đây tôi có tờ khai của bà này – Maflada, đưa cho tôi.”

Umbridge chia tay ra: Lúc ấy trông mẹ giống một con cóc đến nỗi Harry khá là ngạc nhiên khi không thấy màng da giữa những ngón tay mập mạp của mẹ. Đôi tay Hermione đang run lên vì sợ. Cô nàng mò mẫm trong đồng tài liệu đang nằm ngay ngắn trên chiếc ghế kê bên, cuối cùng rút ra một cuộn giấy da với tên bà Cattermole phía trên.

“Cái — cái đó trông đẹp đấy, Dolores,” cô bé nói, chỉ vào vật đang óng ánh trên áo choàng mẹ Umbridge.

“Gì cơ?” Umbridge ngắt lời, liếc xuống. “À, vâng, một cổ vật gia truyền á mà,” mẹ nói, vỗ nhẹ lên chiếc mè đay đang nằm trên bộ ngực đồ sộ của mình. “Chữ S chính là Selwyn... tôi có quan hệ huyết thống với gia tộc Selwyns... Thực ra, vẫn còn vài gia tộc thuần chủng mà tôi không có chung huyết thống... Tiếc thật,” mẹ tiếp tục oang oác, giở lướt qua tờ khai của bà Cattermole, “không thể nào có chuyện đó được. *‘Nghề nghiệp cha mẹ: bán rau quả’*.”

Yaxley bật cười khinh miệt. Bên dưới, con mèo bạc đi đi lại lại, và bọn giám ngục đang đứng đợi ở góc phòng.

Những lời dối trá của mẹ Umbridge đã làm Harry tức sôi máu, khiến nó không còn chút thận trọng nào nữa — hóa ra chiếc mè đay mà mẹ đã nhận hối lộ từ một tên tội phạm đê tiện giờ đang được mẹ sử dụng để chứng tỏ mình thuộc nguồn gốc thuần chủng. Nó giơ đũa phép lên, không thèm che giấu dưới Áo tàng hình, niệm thần chú, “*Stupefy!*” (Bùa choáng – ND)

Một tia sáng đỏ lóe lên; Umbridge ngã xuống, trán đập vào thành lan can: Hồ sơ của bà Cattermole trượt khỏi tay mũ rơi xuống sàn và tít phía dưới, con mèo bạc đang lượn lơ tan biến mất. Bầu không khí giá lạnh bỗng xộc vào như có một luồng gió vừa thổi đến: Yaxley, bối rối, nhìn quanh tìm nguồn gốc sự việc và thấy bàn tay hiện ra ngoài cửa Harry chỉ vào hắn. Hắn cố rút đũa phép ra, nhưng quá muộn, “*Stupefy!*”

Yaxley ngã xuống, nằm sòng soài trên sàn.

“Harry!”

“Hermione, nếu cậu nghĩ tớ có thể ngồi yên để mặc mũ khoác lác —”

“Harry, bà Cattermole!”

Harry quay xuống, cởi Áo tàng hình ra, bên dưới, lũ giám ngục đã rời khỏi góc phòng, chúng đang lướt về phía người phụ nữ bị xích trên ghế, không biết là do thần Hộ mệnh đã biến mất hay do chủ nhân của chúng không còn kiểm soát chúng được nữa, chúng dường như đã thoát khỏi sự khống chế. Bà Cattermole rú lên kinh hãi khi bàn tay nhựa, góm ghiếc túm lấy cổ bà, đẩy mặt bà về phía sau.

“*EXPECTO PATRONUM!*”

Con nai bạc vút lên từ đầu đũa phép của Harry và lao về phía bọn giám ngục, chúng bị đẩy lùi, tan vào bóng tối một lần nữa. Hào quang từ con nai, rực rỡ và ấm áp hơn con mèo ban nãy rất nhiều, tỏa khắp nơi khi nó phi nước kiệu quanh căn hầm.

“Lấy cái Horcrux đi,” Harry bảo Hermione.

Nó chạy xuống những bậc thềm, nhét áo Tàng hình vào, lao đến chỗ bà Cattermole.

“Ông?” bà ta thì thầm, nhìn chăm chăm vào mặt nó. “Nhưng — nhưng Reg bảo tôi ông chính là người đã nộp tên tôi để thẩm tra mà!”

“Tôi ư?” Harry khẽ nói, kéo những sợi xích đang trói tay bà ta, “À, tôi đã thay đổi tư tưởng. *Diffindo!*” Không có gì xảy ra. “Hermione, làm sao để tháo những sợi xích này ra đây?”

“Đội đã, mình đang thử vài thứ ở đây —“

“Hermione, chúng ta đang bị bọn giám ngục bao vây!”

“Minh biết, Harry, nhưng nếu mù tinh lại và thấy cái mê đay biến mất – mình cần tạo một bản sao – *Geminio!* (Nhân đôi – ND) Đây rồi... nó sẽ lừa mù ta...”

Hermione chạy xuống những bậc thềm.

“Đề xem nào...*Relashio!* (Giải phóng – ND)

Những sợi xích kêu leng keng và rút vào tay ghế. Bà Cattermole trông vẫn hoảng sợ như lúc trước.

“Tôi không hiểu,” bà thì thầm.

“Bà phải đi với chúng tôi,” Harry nói, kéo bà ta đi. “Đi về nhà, mang theo con bà và trốn đi, trốn khỏi đất nước này nếu bà có thể. Hãy ngụy trang và bỏ chạy. Bà đã thấy rồi đó, ở đây không còn công bằng nữa.”

“Harry,” Hermione nói, “Làm sao để ra khỏi đây trong khi bọn giám mục đang đứng ngoài cửa?”

“Thần hộ mệnh,” Harry nói, chỉ đũa phép vào thần hộ mệnh của nó. Con nai chậm lại, vẫn tỏa sáng rực rỡ, tiến về phía cánh cửa. “Phải gọi càng nhiều càng tốt; gọi thần hộ mệnh của cậu đi, Hermione.”

“*Expec – Expecto patronum,*” Hermione nói. Không có gì xảy ra.

“Đó là câu thần chú duy nhất mà cô ấy gặp rắc rối,” Harry nói với bà Cattermole – trông đang hoàn toàn sững sốt. “Không may một chút...Cổ lên Hermione...”

“*Expecto patronum!*”

Một con rái cá bạc xông ra từ đũa phép của Hermione và bơi một cách duyên dáng trong không khí đến nhập bọn với con nai.

“Đi nào,” Harry nói, nó dẫn Hermione và bà Cattermole đi ra cửa.

Khi những thần hộ mệnh lướt ra ngoài căn ngục, có những tiếng thét kinh ngạc vang lên từ những người đang ở ngoài. Harry nhìn quanh; bọn giám ngục đã bị đẩy lùi ở mọi hướng, lẫn vào bóng tối, bị phân tán bởi những sinh vật sáng bạc.

“Đã có quyết định rằng tất cả mọi người hãy về nhà và trốn đi cùng với gia đình,” Harry nói với những phù thủy có xuất thân Muggle – những người đang bị chói mắt bởi ánh sáng của những thần hộ mệnh. “Hãy trốn ra nước ngoài nếu có thể. Tránh xa Bộ. Đó là– ờ– quan điểm chính thức mới ban hành. Bây giờ, nếu đi theo những thần hộ mệnh mọi người sẽ rời khỏi đây từ Hành lang Vành tay.”

Họ bước lên những bậc thêm đá mà không có gì ngăn cản nhưng khi đến chỗ thang máy Harry mới bắt đầu cảm thấy lo sợ. Nếu họ lao vào hành lang với một con nai bạc, và một con rái cá bay theo, với hai mươi người, nửa trong số họ bị coi là mang xuất thân Muggle, nó không thể không cảm thấy họ sẽ dễ dàng bị chú ý. Nó chỉ mới đi đến kết luận này khi thang máy kêu leng keng tạm ngừng trước mặt họ.

“Reg!” bà Cattermole hét lên, chạy đến ôm chầm lấy Ron. “Runcorn cho em ra ngoài, ông ta đã tấn công Umbridge và Yaxley, và bảo tất cả rời khỏi đất nước này. Em nghĩ chúng ta nên làm như vậy, Reg, đúng vậy đấy, ta hãy về nhà và mang lũ trẻ đi – sao anh ưót thế?”

“Nước,” Ron nói, cô thoát ra. “Harry, họ biết có người đột nhập vào Bộ, cái lỗ gì đó trên cửa phòng làm việc mục Umbridge. Mình nghĩ chúng ta chỉ còn năm phút nếu –”

Thần hộ mệnh của Hermione biến mất với một tiếng *bốp* khi cô bé đột ngột nhìn Harry đầy kinh hãi.

“Harry, nếu chúng ta kẹt ở đây —!”

“Chúng ta sẽ không sao nếu chạy nhanh lên,” Harry nói. Nó thông báo với nhóm người đang im lặng phía sau họ, tất cả đang trở mắt nhìn nó.

“Ai có đũa phép nào?”

Khoảng nửa người trong số họ giơ đũa phép lên.

“Được rồi, tất cả những ai không có đũa phép cần đi kèm với một người có. Chúng ta cần phải nhanh lên trước khi bọn chúng có thể chặn ta. Tiến lên nào.”

Họ cố gắng nhồi nhét vào hai chiếc thang máy. Thần Hộ mệnh của Harry đứng canh trước tấm cửa lưới bằng vàng khi họ đóng cửa lại, thang máy bắt đầu đi lên.

“Tầng tám,” giọng điềm tĩnh của một người phụ nữ vang lên, “Hành lang Vành Tai.”

Ngay lập tức Harry biết là họ đang gặp rắc rối. Cửa ra vào đây áp người đang di chuyển từ lò sưởi này sang lò sưởi khác, niêm phong chúng lại.

“Harry!” Hermione rít lên. “Chúng ta sẽ —”

“NGỪNG LẠI!” Harry hét lớn, và giọng nói đầy uy lực của Runcorn vang khắp hành lang Vành Tai: những pháp sư đang niêm phong các lò sưởi đứng yên

không nhúc nhích. “Theo tôi,” nó thì thầm với nhóm người xuất thân Muggle đang sợ hãi, bọn họ đi lộn xộn theo sau Ron và Hermmione.

“Có chuyện gì thế Albert?” vị pháp sư hỏi ra khỏi lò sưởi sau Harry ban này nói. Trông ông ta có vẻ lo lắng.

“Đám người này phải ra khỏi đây trước khi niêm phong cửa,” Harry lấy vẻ uy nghiêm ra nói.

Đám đông pháp sư trước mặt nó chỉ biết nhìn lẫn nhau.

“Chúng tôi được lệnh niêm phong tất cả lối ra và không để ai –”

“*Muốn cãi lời ta à?*” Harry quát tháo. “Có ai cần ta cho người thẩm tra gia phả không, giống như ta đã làm với Dirk Cresswell ấy?”

“Xin lỗi!” vị pháp sư hỏi hốt hên lùi ra sau. “Tôi không có ý gì cả, Albert, nhưng tôi nghĩ... Tôi nghĩ họ đang bị thẩm vấn và...”

“Họ là phù thủy thuần chủng,” Harry nói, và giọng trầm trầm của nó vang đi đầy ấn tượng khắp đại sảnh. “Đám khẳng định là thuần chủng hơn nhiều người trong số các vị. Ra ngoài nào,” nó nói to với những phù thủy xuất thân Muggle. Tất cả họ chạy gấp vào các lò sưởi và biến mất theo từng cặp. Những nhân viên của Bộ lùi ra sau, một số thấy bối rối, số còn lại lo lắng và hoảng sợ. Thế rồi:

“Mary!”

Bà Cattermole ngoái lại. Reg Cattermole thực, không còn nôn mửa nữa nhưng trông xanh xao và nhợt nhạt, vừa bước ra từ một thang máy.

“R...Reg?”

Bà ta hết nhìn chồng lại đến Ron—đang chửi thề rất to.

Vị pháp sư đầu hỏi há hốc miệng, cái đầu ông ta quay một cách lố bịch từ Reg Cattermole này sang Reg kia.

“Này...chuyện gì xảy ra vậy? Thế là thế nào?”

“Niêm phong lối ra! NIÊM PHONG NGAY!”

Yaxley vừa xông ra từ một chiếc thang máy khác và đang chạy về phía lò sưởi, nơi mà tất cả những phù thủy xuất thân Muggle đã trốn thoát trừ bà Cattermole. Ngay khi vị pháp sư đầu hỏi giờ đã phép lên, Harry liền nện cho ông ta một cú đấm trời giáng, văng ông ta lên không khí.

“Yaxley, Chính hắn đã giúp bọn phù thủy gốc Muggle trốn thoát!” Harry la lớn.

Những đồng nghiệp của vị pháp sư đầu hói bắt đầu la hét om sòm, nhân lúc đó Ron túm lấy tay bà Cattermole, đẩy bà ta vào lò sưởi còn mở, biến mất. Lúng túng, Yaxley quay qua quay lại từ Harry đến vị pháp sư vừa bị đấm, trong khi ông Reg Cattermole thực thét lên. “Vợ tôi! Ai đi với vợ tôi thế kia? Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Harry thấy Yaxley quay đầu lại, khuôn mặt hung ác của hắn mơ hồ hiện ra chuyện.

“Đi nào!” Harry la lên với Hermione; nó túm lấy tay cô nàng nhảy vào một lò sưởi, bùa phép của Yaxley sượt ngang đầu Harry. Chúng lao đảo một lúc trước khi văng ra khỏi cái toa-let vào trong một phòng ngủ nhỏ. Harry nhào đến mở cửa: Ron đang đứng đó bên cạnh một chậu nước, vẫn đang đối phó với bà Cattermole.

“Reg, em không hiểu –”

“Đi nào, tôi không phải là chồng bà, bà phải về nhà!”

Có tiếng động trong căn phòng phía sau họ; Harry quay lại; Yaxley vừa mới xuất hiện.

“ĐI THÔI!” Harry kêu to. Nó túm lấy bàn tay Hermione và cánh tay Ron, biến mất ngay tại nơi chúng vừa dừng lại.

Bóng tối bao trùm bọn chúng, cùng với cảm giác tay bị nắm chặt, nhưng có gì đó không ổn... Bàn tay của Hermione dường như đang trượt khỏi tay nó...

Nó tự hỏi không biết có bị nghẹt thở không; nó không thể thở hay nhìn thấy bất cứ vật rắn nào nữa ngoài cánh tay Ron và những ngón tay Hermione, những ngón tay đang từ từ tuột ra...

Và rồi nó thấy cánh cửa của căn nhà số mười hai, quảng trường Grimmauld, với tay nắm cửa hình con rắn, nhưng trước khi nó có thể hít vào, bỗng có một tiếng thét và một tia sáng tím: bàn tay Hermione đột ngột túm lấy tay nó và mọi thứ lại tối sầm lần nữa.